

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Mgr. P. K.**, proti žalovanému: **Mesto Liptovský Mikuláš**, oddelenie dopravy a verejných priestranstiev, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č.k. 21 S 96/2008-29 zo dňa 3. marca 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 21 S 96/2008-29 zo dňa 3. marca 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Žalobou zo dňa 10. júla 2008, doplnenou dňa 1. decembra 2008, sa žalobca na Krajskom súde v Žiline domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. DVP-2006/03701-001/Ti zo dňa 14. júla 2006, pričom žiadal, aby súd zaviazal žalovaného doručiť žalobcovi napadnuté rozhodnutie, a zároveň sa domáhal odloženia vykonateľnosti a následného zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Krajský súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie ako rozhodnutie, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, a preto konanie podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na konanie o určení použitia trvalého dopravného značenia (podľa zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách) sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, a preto napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Žalobca preto nemohol byť ani účastníkom správneho konania podľa § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. a nebol ani účastníkom konania podľa osobitných predpisov, nakoľko tieto mu postavenie účastníka nepriznávajú. Vychádzajúc z definície rozhodnutia obsiahnutej v § 244 ods. 3 O.s.p., krajský súd dospel k záveru, že predmetom preskúmania nebolo rozhodnutie správneho orgánu.

Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie žalovaného mu nebolo doručené aj napriek tomu, že mal byť účastníkom konania, nakoľko predmetným rozhodnutím boli porušené jeho základné ľudské práva zakotvené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v kontexte s Dodatkovým protokolom č. 1 čl. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na pokojné užívanie majetku), ako aj práva zakotvené v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Van Marle a ostatní c. Holandsko z 26. júna 1986), podľa ktorého má klientela povahu súkromného práva, je hodnotou a teda držbou v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Práve v súvislosti s napadnutým rozhodnutím, ktorým bolo zriadené bezplatné parkovisko v bezprostrednej blízkosti plateného parkoviska žalobcu, prišiel žalobca o svoju klientelu. Ďalej uviedol, že uznesením krajského súdu bolo preto porušené jeho právo na súdnu ochranu garantované Ústavou Slovenskej republiky, konkrétne čl. 46 ods. 2 veta druhá, podľa ktorého z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Žalobca poukázal na rozhodnutie NS SR, uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 82/2002, podľa ktorého ak súd zistí nedostatok svojej právomoci (a ak nejde o prípad právomoci cudzozemského orgánu), musí existovať iný štátny orgán, ktorému je súd povinný vec postúpiť, a pokiaľ žiaden taký orgán súd nezistí, vec patrí do právomoci súdov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania a dospel k názoru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. DVP-2006/03701-001/Ti zo dňa 14. júla 2006, ktorým podľa § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), podľa § 62 ods. 2 písm. a) zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách a § 5 vyhlášky č. 225/2004 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, žalovaný určil použitie trvalého dopravného značenia na miestnej komunikácii H. ulica po vykonanej rekonštrukcii jej stavebno-technického stavu podľa schválenej projektovej dokumentácie.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných

značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií.

Podľa § 3 ods. 6 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) na činnosti podľa odseku 2 druhej vety, odseku 3 písm. a), b), c), e), f), h), i), j), k), l), m), n), p), q) a r), odseku 4 písm. e), f) a g) a odseku 5 písm. d), f) a g) sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 244 ods. 1 a 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Z citovaných ustanovení zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) vyplýva, že na postup správneho orgánu v prejednávanej veci, teda na určenie použitia dopravného značenia, sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, teda zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Ako však vyplýva zo znenia § 244 O.s.p., pre posúdenie, či napadnuté rozhodnutie je spôsobilé byť predmetom súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, táto skutočnosť nie je rozhodujúca.

Základným kritériom pre vyhodnotenie spôsobilosti predmetu konania byť predmetom preskúmavania súdom je skutočnosť, či napadnuté rozhodnutie zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo či sa týchto práv, právom chránených záujmov alebo povinností priamo dotýka, pričom musí ísť o rozhodnutie, ktoré má individuálny charakter.

Rozhodnutie, ktoré žalobca napadol žalobou na súde, vyššie uvedené kritéria nespĺňa. V tomto prípade totiž nejde o rozhodnutie individuálneho charakteru, ktorým by správny orgán rozhodoval o právach a povinnostiach konkrétneho subjektu. Prívlastkom individuálny pritom nemožno označiť len rozhodnutia určené jednej konkrétnej osobe. Rozhodnutím, teda individuálnym správnym aktom, je aj rozhodnutie týkajúce sa práv viacerých výslovne pomenovaných subjektov, prípadne ich právnych nástupcov.

Z charakteru napadnutého správneho aktu však vyplýva, že nejde o individuálnu rozhodovaciu činnosť, ktorou by žalovaný upravoval práva a povinnosti konkrétnych, prípadne bližšie určených alebo určiteľných subjektov.

Určenie použitia trvalého dopravného značenia na miestnej komunikácii nemá individuálne určeného adresáta. Ide o realizačnú formu činnosti abstraktného charakteru, ktorou obec vykonáva miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií tak, ako ju na to oprávňuje zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov. Nemožno v tejto súvislosti hovoriť o žiadnom subjektívnom práve žalobcu na umiestnenie alebo neumiestnenie dopravného značenia na miestnej komunikácii, ktorá je vo vlastníctve obce a ktorú užíva neobmedzený a neohraničený počet subjektov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, rovnako ako krajský súd, dospel k právnomu záveru, že predmet konania nemožno vyhodnotiť ako rozhodnutie správneho orgánu v zmysle ustanovenia § 244 ods. 3 O.s.p., a preto predmet konania nemôže byť spôsobilým predmetom preskúmania v správnom súdnictve. Zastavením konania podľa § 250d ods. 3 O.s.p. preto nebolo porušené právo žalobcu na súdnu ochranu v zmysle § 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Z dikcie citovaného ustanovenia totiž vyplýva, že súdnej ochrany sa môže domáhať ten, kto bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy.

Vzhľadom na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v prejednávanom prípade sa nejedná o rozhodnutie, ktoré by aspoň hypoteticky mohlo byť predmetom súdneho prieskumu, nie je už preto relevantné skúmať kritéria stanovené v čl. 46 ods. 2 veta druhá Ústavy Slovenskej republiky. Aj napriek tomuto záveru však Najvyšší súd konštatuje, že určením trvalého dopravného značenia žalovaný upravil pravidlá cestnej premávky na miestnej komunikácii týkajúce sa neobmedzeného počtu subjektov, ale nezasiahol tým do práva žalobcu vlastníť majetok, prípadne do jeho práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, tak ako to tvrdí žalobca v odvolaní.

Odvolací súd taktiež konštatuje, že neobstojí ani námietka žalobcu, že ak súd zistí nedostatok svojej právomoci, musí existovať iný štátny orgán, ktorému je povinný vec postúpiť, a v prípade, ak žiaden taký orgán súd nezistí, vec patrí do právomoci súdov. Zastavením konania v tomto prípade nedošlo k odopretiu spravodlivosti, nakoľko objektívne neexistuje subjektívne právo žalobcu na umiestnenie či neumiestnenie dopravného značenia, ktorého ochrany by sa žalobca mohol domáhať na súde alebo inom orgáne. Určenie trvalého dopravného značenia patrí do právomoci obce, ktorá týmto upravuje cestnú premávku na miestnej komunikácii v jej vlastníctve. Pritom možno konštatovať, že ide o stanovenie pravidiel, na ktorých je všeobecný verejný záujem.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že predmetom konania nie je rozhodnutie správneho orgánu, ktoré by mohlo byť predmetom preskúmania súdom, a preto krajský súd postupoval správne, keď podľa ustanovenia § 250d ods. 3 O.s.p. konanie zastavil. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto

napadnuté uznesenie krajského súdu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko ustanovenie § 250k ods. 1 nepripúšťa možnosť priznania náhrady trov konania žalovanému a žalobca nebol v konaní úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 21. októbra 2009

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová